

facebook <https://www.facebook.com/theDveP>

Blog 9: Peuters en de vloek van droge bananen

Stoelen, banken, bos, speeltoestellen, trampolines, krukken, zuurstof, voeten, auto's, lopen, fietsen en de wip. Ze krijgen er dagelijks mee te maken, vanaf de geboorte al. Gebruiken ze het nog niet, is het er wel al. Aan voorbeeld geen gebrek. Beide Judeska's hebben een oudere broer of zus boven hun. Al die oudere broers en zus weten precies hoe het allemaal gebruikt dient te worden. Beide meisjes zien het, beide meisjes barsten van het zelfvertrouwen. Toch is er iets met die twee. Want al die voorwerpen en dagelijkse dingen hebben een overeenkomst; ze kunnen er niet mee overweg. Wanneer een banaan in het wild overrijp is, dan droogt hij uit en valt. Keep it in mind. Er zit echter wel een klein, heel subtiel verschilletje tussen de peutermeisjes. Wanneer de één het overkomt, is er op tranen na niet veel aan de hand. De ander is een ander verhaal. Elk huishouden heeft wel eens te maken met een vloek. Sommige raken van alles kwijt, sommige gaat van alles kapot, sommige verplaatsen dingen zich uit zichzelf, maar wij hebben te maken met de vloek van droge bananen. Gek genoeg werkt deze Vloek alleen op de peutermeisjes. Of het nu aan hun zelf ligt of echt door de Vloek komt laat ik in het midden. De Vloek zorgt ervoor dat deze meisjes regelmatig veranderen in menselijke stuitballen. Overal waar ze komen gaat het mis, de Vloek achtervolgt hun. Spannend is het wel want je weet nooit wanneer hij toeslaat. Je bent als ouder zijnde structureel te laat. Het ene moment zitten ze nog goed op de bank, gaat goed, kijken tv, je pakt je koffie en het kind duvelt er van af. Het ene moment eet het kind rustig monstertaart, je kijkt een ander aan en de kruk verdwijnt...mij monstertaaaaaaaart! Het ene moment lopen we met zn allen, voor je het weet worden er twee dames omvergeworpen, face first. Klote zuurstof. Zo ben je aan het trampoline springen, dag later blijkt je been gebroken. De salontafel verbouwd je gezicht, die rotbanken staan verdorie ook nooit stil met name die aan de verwarming kant, dat ene lullige kleine rotplasje ranja op de grond ligt daar speciaal voor jou en je bent geslaagd voor je vliegbrevet, trappen wiebelen, wippen lanceren je er expres van af, zand leeft, de vloer trilt, stokjes blijven bewust in je schoenen hangen, die vervloekte Vloek heerst overal. Of ze nu samen zijn of bij hun vader of moeder, die Vloek splitst zich op en gaat gezellig mee. Tegels verdwijnen, fietsen worden spontaan groter en kleiner, schommelbankjes wiebelen bijna rond speciaal voor jou en als je opstaat veranderd de vloer in zonnebloemolie. Water doet het ook

goed trouwens. Altijd, overal, door van alles, met van alles, we zitten altijd te wachten op ons hoe-dan-momentje. Want serieus, soms is het sneu, altijd hilarisch want door de maanden heen zijn onze Judeska's heuse stuntpiloten geworden en hebben vallen een geheel eigen kunst gemaakt. Geen idee hoe de Vloek verbroken wordt, geen idee hoe die monsters het elke keer überhaupt voor elkaar krijgen. Een nano seconde let je niet op en er valt er weer een met stoel en al achterover, kind draait terwijl en plat op de snoet. Hoe dan?? Is het lompheid, is ondoordachtzaamheid, is het stunteligheid of bestaat hij echt? We lachen er maar om, leedvermaak is grappig namelijk. Maar als iemand weet hoe die rotvloek doorbroken moet worden, zeg het dan niet want stiekem rekenen we wel op hem.